

Feelgood met een rouwrand.

Leopold Witte en Geert Lageveen over 237 redenen om door te gaan

De titel van de voorstelling is 237 redenen om door te gaan. Hebben jullie daar zoveel redenen voor nodig?

Geert: We zouden wel duizend redenen willen noemen om door te gaan, maar dit getal komt uit de titel van onze vorige voorstelling, 237 redenen voor seks. Het geeft aan dat dit een voorstelling in dezelfde stijl is, waarin wij in intieme setting spelen met een onderwerp waar wij ook zelf mee te maken hebben. Af en toe onderbroken door een goeie plaat die we opzetten.

Leopold: We hadden veel succes met 237 redenen voor seks, die voorstelling hebben we lang gespeeld. Een vrolijke periode van volle zalen door het hele land waar maar geen einde aan kwam. Het ging zo makkelijk allemaal dat ik argwaan begon te krijgen. Langzaam begon bij mij te dagen dat we bij een veel groter vraagstuk waren beland. Wat is nog belangrijk in ons leven en wat niet? Dat we daar een nieuwe voorstelling over moesten maken: ons leven als vijftigplusser.

Wat is daar dan mee?

Leopold: Onze kinderen zijn groot, ze gaan binnenkort het huis uit. Mijn ouders zijn overleden. Die van Geert leven nog, maar normaal gesproken gaan die niet meer voor veel opzienbarend nieuws zorgen. Wij zijn dus aan einde gekomen van onze biologische cyclus van voortplanting,

opvoeden en de zorgen voor onze ouders. Ook in ons vak hebben we al een mooie lijst van voorstellingen en gespeelde rollen om op terug te kijken. Kortom, alle grote opdrachten van het leven beginnen vervuld te raken. Het pakketje in onze armen begint almaar lichter te worden. Maar ondertussen is de kans groot dat we nu nog wel dertig jaar in gezondheid te leven hebben voordat we dood gaan. Wat gaan we doen met al die tijd? Daar zou volgens mij onze volgende voorstelling over moeten gaan.

Geert: Ik begreep Leopold natuurlijk wel, maar ik heb toch behoorlijk tegengesputterd. Je kan er nog zoveel grappen over maken - wat we doen natuurlijk - maar je krijgt er toch ook de rillingen van. Ja, we kijken uit over een zee van zorgeloosheid en vrijheid, maar wel in het licht van een in de verte naderende dood. Het is feelgood met een rouwrand. En ik ben gewoon hartstikke bang voor de dood. Maar dit is relevant! Al onze vrienden worstelen met deze existentiële vragen. Welke rol willen we in dit leven nog spelen? Wat voor iemand wil ik zijn? Hoe moeilijk gaan we het nu onszelf nog maken? Gaan we voor Carpe Diem of doen we Memento Mori? Daarom heb ik toegestemd om deze voorstelling te gaan maken.

Het lijkt me wel heel prettig, om je persoonlijk geworstel om te mogen zetten in een voorstelling.

Geert: Ja, heel prettig. Het is buitengewoon dankbaar. Tegelijk is het ook wel een onderwerp dat behoorlijk onder mijn huid gaat zitten; al dat vooruitkijken en het extrapoleren van ons heden in de toekomst. We zeggen vaak: "Stel je voor dat we nu met een auto tegen een lantarenpaal aan zouden

rijden, wat zouden ze dan zeggen?" Als je ook maar een beetje bijgelovig bent, zoals ik, dan is dit spelen met vuur. In het repetitielokaal kan ik blind alle stukken hout vinden om op af te kloppen.

Hoe persoonlijk maken jullie het? Komen al jullie angsten en twijfels in aanmerking om in de voorstelling terecht te komen? Delen jullie hier alles met elkaar?

Leopold Nou, we zitten wel gewoon in een maakproces hoor. Het is geen therapie. Ik speel Leopold, en Geert speelt Geert,

als van onszelf afgeleide personages. Geert staat bijvoorbeeld voor Carpe Diem, Leopold staat voor Memento Mori.

Binnen die indeling moet het materiaal als persoonlijke herinneringen en verlangens een functie moeten hebben. Dus als je eens met een ontboezeming komt - en dat gebeurt niet zo heel vaak want we kennen elkaar natuurlijk al heel erg goed - gaat het gesprek daarover in wezen niet over de betekenis daarvan in het leven, maar of we het kunnen gebruiken in de voorstelling. En of we er anders een draai aan kunnen geven, zodat het wél geschikt is.

